

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

Det hjerte, som ikke er rett for Gud

Av Chr. Møller

Her torde nå noen som har hørt mye om Guds nåde - dog uten at han har følt at han trenger den for sin egen del - tenke at Gud er så nådig og mild, at Han ikke regner så nøye med oss, men når vi gjør det beste vi forstår, så forlanger Han ikke mer av oss. - «Vi er jo alle syndere» m.m.

Ja, på den vei vil nok mange forsøke å komme inn i himmelen. - Det er en meget bekvem og behagelig vei for den gamle Adam, som slett ikke setter pris på å høre at han er fortapt og dømt til døden, men vil heller ha den berømmelse, at han er «from» og «gudfryktig.»

Men du som har det slik i ditt hjerte, du må trøste deg med Guds godhet så mye du vil og kan, du må beflitte deg på å leve enda frommere enn du hittil har gjort - ja, du må gråte, tigge, be og forøvrig etter din mening ta saken riktig på alvor - men du skal vite, at alt dette er deg til ingen nytte - du skal

tross alt dette gå glipp av den evige salighet og bli kastet i det ytterste mørke, dersom du ikke blir til skamme med din egen fromhet og som en av Guds hellige lov forbannede overtreder får din eneste trøst i det, at Kristus ble såret for dine misgjerninger og knust for dine overtredelser, og at du har fått legedom i Hans sår. (Jes. 53).

Så lenge du ennå har noe eget å hvile på, har Lammet ennå ikke fått noen egentlig verdi for deg - Kristus er da ikke din eneste tilflukt. Hans blod, Hans død, Hans fortjeneste er ikke ditt eneste håp for evigheten.

Å, mange våkner for sent over denne hemmelighet, nemlig at man med store, glimrende gjerninger, med en tro som ligner de ekte nådebarns, med mange liflige erfaringer, nåderørelser osv. - at man med alt dette og mer slikt kan være fremmed for sine overtredelser og misgjerninger samt være under Guds vrede og forbannelse.

Rikets fremvekst

Av R. Tveteraas

Les: Mt. 13, 31 – 35

Du troende Guds barn, du klager og sier: «Hvor sent det da går med denne vekst, denne fremgang i nåden! Jeg synes heller det går tilbake enn frem. Hva skal jeg da gjøre for at sennepsfrøet kan vokse – for at deigen kan gjennomsyre meg så det merkes både i liv og omgjørelse?»

La oss for det første huske på at veksten foregår langsomt, og at det derfor gjelder å ha tålmodighet. Et hus kan man bygge i en fart ved å legge stein på stein - men huset er dødt. En kunstig blomst kan man også frembringe hurtig, og den kan se meget vakker ut - men også den er død.

Blomsten på marken vokser langsomt frem - men så er den i besittelse av livet.

Frelseren har gitt oss denne formaning: «Legg merke til liljene på marken, hvordan de vokser!» (Mt. 6,28).

Og hvilket herlig bilde på vår egen åndelige vekst har vi ikke i disse markens blomster! De gjør ingen anstrenge for å vokse, men spirer likevel frem og utvikler seg til sin fulle skjønnhet ifølge den livskraft som er nedlagt i dem.

Og når solen kaster sine velgjørende stråler over dem, da retter de seg i

været og åpner sine kroner vidt opp for å nyte godt av de varmende og livgivende strålene i så stor utstrekning som mulig. Bryter det derimot løs med styrtregn - eller kommer det kulde – da lukker de sine begre for å beskytte seg mot de skadelige innvirkninger.

Måtte vi ligne disse markens liljer! Alene Guds kjærlighets sol kan gi et armt synderhjerte liv, og den alene kan bringe livet til å utfolde seg, vokse og styrkes. Derfor må vi åpne våre hjerter for Guds kjærlighets sol, hvis vi skal kunne vokse.

Men denne Guds kjærlighet lyser oss i møte fra hvert eneste blad i Bibelen. Der får vi høre om vår himmelske Far, «som elsket verden så, at Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»

Der får vi høre om vår frelser, som er så villig til å motta syndere som omvender seg til Ham. Alene dette Livets Ord kan nære og styrke troens og kjærlighetens liv i vårt hjerte og med det bringe sennepsfrøet til å vokse og utfolde seg.

Derfor er det så nødvendig for enhver som ønsker å «vokse i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus

Kristus» (2 Pet 3,18), at han flittig nærer sitt liv ved Ordets uforfalskede melk.

Hvor berettiget er ikke derfor Luthers klage, når han sier: «Det er ganske visst en av de største ulykker på jorden, at Den Hellige Skrift er så foraktet endatil iblant dem som er rett egentlig kalt og innvidd til dens bruk. All annen kunst og bøker legger man vinn på både dag og natt – og det er ingen ende på travelhet og anstrengelser – men Den Hellige Skrift lar man ligge, som om man slett ikke trengte den.»

- Ja, hvor ofte blir ikke Bibelen også i våre dager liggende ubrukt hele uken igjennom. Så sløvner man også i bøn-
nen, og det åndelige liv blir sykt og svakt - ja, er i ferd med å dø bort.

Og hvor skal vi få kraft fra til å overvinne vår gamle natur, når Ordet og bøn-
nen forsømmes?

Både Guds ord og vår erfaring lærer oss at «kjødets attrå jo er fiendskap mot Gud.» (Rom. 8,7). Ja, om enn Herren har født oss på ny ved Ordets uforgjengelige sæd, er det likevel så mange ugressplanter som søker å feste rot og vokse opp på vårt hjertes åker igjen. Og hvis én eneste syndig tilbøyelighet blir skånet og nærret i vårt hjerte, da vil den snart innta herredømmet der i en slik grad at det nye liv ikke bare blir stanset i sin vekst, men blir kvalt og dør bort.

Derfor vitner også Skriften og sier, at «de som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster.» (Gal. 5,24).

Og videre vitner den: «Så død da deres jordiske lemmer: Utukt, urenhet, syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse. På grunn av disse ting kommer Guds vrede over vantroens barn.» (Kol. 3,5-6).

Og denne korsfestelse og dødelse av sine jordiske lemmer går ikke for seg uten mange bitre kamper. Vi får riktig erfare, at synden ligger i vår natur - ja, er som fastvokst og blitt til ett med oss.

Å døde sine jordiske lemmer er derfor smertefullt - ja, det kjennes som å drepe noe inne i seg. Men frelseren sier: «Om ditt høyre øye frister deg til fall, da riv det ut og kast det fra deg! For det er bedre for deg at du mister ett av dine lemmer enn at hele ditt legeme blir kastet i helvete. Og om din høyre hånd frister deg til fall, da hogg den av og kast den fra deg! For det er bedre for deg å miste ett av dine lemmer, enn at hele ditt legeme kommer i helvete.» (Mt. 5,29-30).

- Jo mer vi ved Herrens kraft formår å underkue disse skudd av den onde rot i vårt hjerte, dess bedre betingelser har den gode sæd for å kunne vokse.

Derfor, kjære sjel, som ønsker å vokse i nåden: Bruk nådens midler! Nær det nye liv ved Ordet fra Herrens munn og ved det dyrebare måltid som den Herre Jesus har innstiftet for deg og

alle Guds barn. Skån ikke noen synd, men bekjenn dine overtredelser for Herren, så vil Han forlate deg din synds misgjerning. Og din vekst vil skride fremad uten at du selv merker det og uten noen bestrebelse fra din side for å vokse.

Om du aldri så mye anstrengte deg for å vokse, så nyttet det likevel ingenting. For så vel i det åndelige som i det legemlige gjelder Jesu ord: «Hvem av dere kan med all sin bekymring legge en alen til sin livslengde (tidl. overs. *vekst*)?» (Luk. 12,25). Og i en lignelse heter det: «Med Guds rike er det som når en mann kaster såkornet i jorden. Han sover og står opp, natt og dag, og kornet spirer og vokser seg høyt - hvordan det går til, vet han ikke. Av seg selv bærer jorden grøde: først strå, så aks, så fullmodent korn i akset.» (Mrk. 4,26-28).

Og synes det for våre øyne mang en gang som om det går tilbake i stedet for frem, så la oss likevel ikke fortvile. Erkjennelsen av vår egen jammerfulle tilstand og dype fordervelse skal nettopp føre oss nedad i ydmykhet, så vi blir trengende til nåde, *bare* nåde. Jo mer uttømt vi blir på egne krefter, dess mer kan Herren få fylle oss med sin kraft.

Jo mer vi lærer å erkjenne vår egen blindhet, dess mer drives vi til å betrakte Herrens ord for å finne lys der. Jo mer vi forstår at vi selv er dårer, dess mer mottagelige er vi for Guds visdom og kunnskap. Og det indre menneske vokser da sin stille vekst, om vi bare beholder den rette stilling til Gud, så Hans nåde alltid får være nok for oss.

Og vi vet at gjerningen skal lykkes - for Herren har selv gitt oss løftet og sagt: «Han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.» (Fil. 1,6).

Måtte vi bare med rolig hengivelse alltid finne oss i Herrens vilje og førelse med oss. Når Han ydmyker oss ved baktalelser og nederlag - Han gjør det ikke for å skade oss, men for at vi skal vokse i ydmykhet.

Når Han legger oss på sykeleiet eller lar andre langvarige plager ramme oss - det skjer for å øve opp vår tålmodighet, vår hengivenhet i Hans vilje. Ja, alt hva Han sender oss, det sender Han i kjærlighet, for snarere å kunne fullføre den gjerning som Han har begynt i oss.

Han er mektig til å gjøre alt, sitt helige navn til ære og pris og oss til evig frelse og herlighet. Amen.

Da så mange har bedt om en giroblankett i bladet for lettere å kunne gi en gave, tas det med to ganger i året. Den første i dette nummer.

Takk for din støtte til bladet!

E.K.

Småprofetenes budskap

Profeten Nahum Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 1

Guds kjærlighets nidkjærhet

Guds *vrede*! Hvor ofte hører du om den der hvor Ordet blir forkynt? Slik som her: «En nidkjær og hevneende Gud er Herren. En hevner er Herren, full av harme. En hevner er Herren mot sine motstandere, en som gjemmer på vrede mot sine fiender.» (v.2). Ikke ofte skulle jeg tro, om i det hele tatt!

Men dersom dette ikke er med i forkynnelsen, da kan en vel med all rett spørre om det virkelig er Ordet - med stor O - som blir forkynt? Om det da ikke heller er mennesketanker - det som smaker, og ikke støter mennesket - som blir dosert.

Det er nok så altfor ofte slik - også der hvor situasjonen er motsatt, og man har lagt sin elsk på å forkynne nettopp vrede og dom! Begge dele for å oppnå noe som er ønskelig for dem som forkynner.

Det blir noe ganske annet der hvor Den Hellige Ånd får bringe oss Ordet gjennom «rør» som er overgitt til, og

avhengige av Herren. Der oppnås det som er ønskelig for *Gud*! Der bringes hjerter til frelse, og der bringes hjerter til forherdelse, alt ettersom.

Gud er *sannhets* Gud, derfor ønsker Han alt frem i lyset, og klare skiller. Alt dette som befinner seg i mulm og mørke, skodde og uklarhet, trives ikke for Gud, og Gud trives heller ikke med det! Dette er da også hva Guds fiender - de som ikke har villet ta imot kjærlighet til sannhe-

ten, som apostelen Paulus uttrykker det i brevet til Tessalonikerne (2 Tess. 2) - overgis til å vandre i, som vi også ser det i teksten her: «- og mørket skal forfølge Hans fiender.» (v.8).

Nei, Gud er *bare* god! - Gud er *bare* kjærlighet! Slik forkynnes det. Og mange som da prøver å sette denne «sukkersøte» forkynnelsen til veggs, hevder da med nidkjærhet at Gud er ikke bare godhet og kjærlighet, Han er også....!

Men dette blir jo da feil! Det jo evig sannhet dette - Gud er *bare* god - og Gud er *bare* kjærlighet! Ja, det er jo hva Han *er*! (Se bl.a. 1 Joh. 4,8 og 16).

Men det disse først nevnte, og ethvert naturlig menneske - som jo er uten noe åndelig lys - ikke ser, og derfor heller ikke har tatt med i «regnskapet,» er at denne godhet og kjærlighet også viser seg i at Han utrydder det onde med *nidkjærhet*! Han er en hevner over det onde fordi det er ødeleggende for det gode! Synden forderver alt!

Er du derfor på det ondes side, da er du også gjenstand for denne Guds hevne-ende nidkjærhet!

Det var av denne grunn Jesus kom til jord! For å føre oss ut av denne ulykkelige situasjon, over i en tilstand hvor vi tvert imot er gjenstand for Guds *forbarmende* kjærlighet og ubetingede vel-signelse - slik som vi leser det i den-ne «solstrålen» som plutselig bryter gjennom mørket her: «Herren er god, et vern på trengselens dag. Han kjenner dem som tar sin tilflukt til Ham.» (v.7).

Personlig fikk jeg dette verset med meg på veien av en kjent bibellærer, etter en sjelesørgerisk samtale.

En som hadde sett Per Norsdslettens Bibel forteller at det eneste verset han fant understreket i den, var nettopp dette. Dette hadde han visst bruk for!

Ninive og Ninives folk er ikke mer, så dette vi leser har kun betydning for oss

som *forbilde*. Og som sådant er det langt viktigere for oss enn hva vi normalt er klar over, idet Gud er den evig *uforanderlige*!

En annen av de ting dette budskapet opplyser oss om, er at det ikke finnes noe middel mot eller noen redning fra denne Guds nidkjærhets dom. Det er overhode ikke noe mennesket kan gjøre for å berge seg. Det kan reise festningsverker mot fiender her på jord - og gjør det da også! Tenk bare på det såkalte våpenkappløpet i dag. Men mot Gud kan det ikke reise seg noe vern!

Enda en alvorlig påminnelse gis oss i denne teksten idet vi ser at folket holdes ansvarlig for den onde og gudfiendtlige Sankerib, som fremsto og gikk ut av nettopp dem.

Det er en alvorlig opplysning dette, for de folk som har tillatt og kanskje til og med gjort til landsfedre personer som har vist seg særlig fiendtlige imot Gud og Hans rike/folk. Også de folk som støtter styresmakter/regjeringer som går inn for å fremme saker i samfunnet som åpenbart er imot Guds ord og vilje, og legger hindringer i veien for forkynnelsen og utbredelsen av Hans ord, kommer inn under denne dom. En ting er å finne seg i slike styresmakter, og overlate det til Herren - noe ganske annet er det å støtte dem aktivt.

Her skal vi også være særlig klar over, at det samme også - i enda større grad - gjelder Hans menighet på jord.

Hva tillates, og hva applauderes frem?
- Kan det stå for Gud?

Vi kan spørre: Om den side ved Gud som åpenbares her i kapittelet, virkelig kom frem og ble åpenbar for folket, ville det ikke da vende om? Jo, mye mulig det. Iallfall ville det kunne virke en ytre omvendelse - en moralsk forbedring - både i den enkeltes liv, og i samfunnsli vet, drevet frem av (trelle)frykt. Det var jo også det som skjedde nettopp i Ninive, ved profeten Jonas' budskap. Men bare «solstrålen» i vers 7 kan føre til en *hjerterets* omvendelse! Dette å få se inn

i hva det kostet Gud, og hvilken nidkjærhet Han har lagt for dagen, i dette å tilveiebringe en frelse for nettopp deg! Hva det kostet å åpne denne vei til Hans fortrolige og beskyttende samfunn!: «Det kostet Jesu» - Guds egen Sønn - «dyre blod Å frelse meg en dag!»

Som det var for Ninives folk, er det også for vårt - for deg og meg: Vi må ved Åndens overbevisning få åpnet våre øyne for denne Guds kjærlighet og godhet! Det er *den* som driver til (sann og frelsende) omvendelse! (Rom. 2,4).

Lovens oppfyller

Av Johannes Ev. Gossner

Da de – Jesu foreldre - hadde fullført alt etter Herrens lov, vendte de tilbake til Galilea, til sin by Nasaret. Luk. 2, 39

Dog først til Betlehem, hvor de hadde fått besøk av de vise, og som de straks måtte dra til Egypt fra.

Han kom jo for å oppfylle loven, og Han la seg selv under loven, for å løse oss fra den d.e. fra lovens forbannelse, idet Han oppfylte loven for oss, og tok på seg og bar dens forbannelse i vårt sted.

Derfor har også allerede Hans foreldre nøye iaktatt alt det som Herrens lov krevde med hensyn til Ham, og holdt seg strengt etter dens bokstav. Og etter at de hadde brakt alt det i orden som

offentlig skulle gjøres, vendte de tilbake til deres stille, ubemerkede liv i det lille, foraktede Nasaret, for å bli der, ukjente og uomtalte, inntil Gud ville kalle Ham frem.

Men barnet vokste og ble sterkt, Han ble fylt av visdom, og Guds velbehag var over Ham.

Han kom ikke til verden som en fullkommen mann, men som et umyndig barn. Han fantes i oppførsel, skikkelse og gaver som et annet barn. Han var

ingen unntagelse, men ville tilbakelegge det menneskelige livs løp som et annet menneske, og begynne med umyndighet og barnlig svakhet, som alle andre som var født av kvinner.

Derfor vokste Han og tok til i alder og år likesom andre barn, ble sterkere og sterkere i ånden, i kunnskaper og gaver, forstand og visdom. Alt innfant seg litt etter litt, som hos alle mennesker.

Han måtte også lære alt. Han måtte lære lydighet som det står i Hebr. 5,8. Selv om Han var Guds Sønn, lærte Han likevel lydighet av det Han led - så Han ble lydig til døden - ja, døden på korset. (Fil. 2,8).

Og likesom de mange er blitt syndere ved ett menneskes ulydighet, så er de mange blitt rettferdiggjorte ved Hans lydighet.

Dette er årsaken til at Han vokste opp slik og fant seg i alt, likesom andre mennesker.

Alt hos Ham er fortjenstlig, alt er forsonende og godtgjørende for oss. Alt hva vi i vår oppvekst har gjort dårlig og bakvendt, hva vi har forsømt og forder vet, det har Han gjort godt igjen, forbedret, helliget, rensert og fullkommentgjort, slik at vi, like fra Hans barndom av, har en forsoner, en garantist, et offer, en forløser og frelser i Ham.

I enhver alder ser vi Ham som vår løsepenge og vårt lam, som i alle vårt livs faser og år har båret og bøtt for våre synder. Men også som det forbilde

som skal oppmuntre og styrke oss til å bli som Han var. - Også å vokse slik og tilta i visdom og åndelig forstand, som i alder. Og som den som også har fortjent makten til å kunne dette for oss.

Ingen fødes som en fullkommen mann i Kristus, men som et barn, som en dende, som først må vokse og tilta. Men mange som knapt er nyfødte barn, vil straks være utvokste og fullkomne menn i Kristus. Vi må først begynne, før vi ender.

Johannes deler de kristne i barn, unge og fedre. Og alle apostler formaner alltid deres troende til å vokse og tilta i Kristi kunnskap og kjærlighet - til alltid å bli mer fullkomne, til alltid å skride frem i helliggjørelse med gudsfrykt, til å øve seg i gudsfrykt, til å ikke være trege i Herrens gjerning, men rette de syndende hender og de trette kne, til å avlegge det gamle menneske, til å døde syndens lemmer og kjødets gjerninger ved Ånden og iføre seg det nye menneske, og til å rense seg fra all kjødets og åndens besmittelse.

Så står altså heller ikke det for intet i Bibelen: Men barnet vokste og ble sterkt (i Ånden).

Når Han vokste, skal da ikke også du vokse og bli sterkere i Ånden? Du innbiller deg kanskje, at du allerede er stor, voksen, sterk og ferdig? Men som det står om Ham: Og Guds velbehag (nåde) var over Ham. Så kan vel heller ikke vi vokse og tilta og bli sterkere i Ånden,

uten at Guds velbehag (nåde) er med oss, og om den må vi flittig og uavlatelig be og tigge - for av vår egen kraft og fornuft kan vi ikke vokse i Kristus, ikke bli sterke og alt sterkere i Ånden.

Nåde (Guds velbehag) er alene det element vi kan vokse og bestå ved. Når Guds nåde måtte være og var med Ham, hvor mye mer da med oss! Hva vil vi begynne på uten nåde?

Vår lege er Han!

Av Lorenz Chr. Rezius

Les: Mt. 11, 2 – 10

Nå, kjære sjeler! - en slik mektig og undergjørende lege er det jeg - skamfull over min udugelighet - har den nåde å vitne om for dere i dag.

Sansynligvis har jeg forskjellige tilhørere for meg - døde, syke og helbredede.

Dere som er *døde*, dere tilbys liv i Jesus. Han har selv dødd en forhånende og pinefull død, for å skaffe dere liv. Å, bli da ikke liggende i deres åndelige død. - På den følger evig død. Hva får da denne frelser for alt det Han har anvendt på dere, for alt det Han har utstått for dere, når Han likevel ikke får frelst dere?

Våk opp, du som sover, og stå opp fra de døde! - Gjør Hans hjerte den inderlige glede, at du lar Ham oppreise deg, bringe deg til live og gi deg det herlige og salige nådens liv, så skal du også leve evig med Ham.

Dere *syke* sjeler, som er kommet så vidt, at dere føler deres elendighet med smerte - bli ikke trette av å søke legen. Han blir ikke trett av dere.

Det synes for dere som om fordervelsen er for dyp, elendigheten for stor, syndene for mange, til at dere skulle kunne hjelpes. Nei, slik er det ikke - Han kan og Han vil. Å, hvor gjerne Han vil hjelpe dere? Han skal vel fullføre deres legedom. Bare ikke mistro Ham - all mistro til Ham er skadelig og hindrende - men kom i hu, hva Han sa til Lasarus' søster: «Sa jeg deg ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet?» (Joh. 11,40).

Han har hjulpet mange slike som deg, kjære sjel! Selv om du synes du er den usleste av alle, så har Han likevel hjulpet mange slike før, mange som nå fullkomment helbredede takker Ham der hjemme, i de boliger hvor sykdom ikke er mer. - Der lovsynger de nå Hans forunderlige nåde - at Han har kunnet utføre deres helbredelse slik, som ofte syntes umulig for dem her.

Se bare flittig på den frelser som er opphøyd på korset, og tiltro Hans Jesus-hjerte, at din helbredelse skal lykkes vel for Ham.

Dere *helbredede* sjeler! - Dere som er vel kjent med legemiddelet, med de sår som arme og fordervede syndere alene kan leges ved - dere som daglig henter ny føde og nye krefter til vekst og sunnhet av disse: Dere kan best vitne om hvilken stor nådens undergjerning denne lege har vist dere.

Men jeg tenker her: Hvor mange våger vel å ta til seg navnet: *Helbredet*? Enhver kunne vel tenke ved seg selv: «Akk! - jeg er jo ikke annet enn en syk og elendig i frelserens sykehus - jeg finner ennå så mange feil hos meg.»

Nå, min venn! - det koster vel sukk og sorg, at man må bekjenne: «Jeg fattig er og full av plage -» men hvor salig allikevel, når man har adgang til legen, og kan tilføye med tillitsfullt håp: «O nåderike Jesus kom, og la mitt arme hjerte smake ditt søte evangelium.»

Vi kommer ikke som helt helbredede ut av frelserens sykehus, før Han selv

- vår lege - kommer som brudgom og henter oss hjem. Men da! - hvor skal vi ikke fryde oss og prise vår venn for all den kjærlighet, trofasthet og langmodighet, Han har vist oss!

«Hva som finnes sykt og svakt, hisset friskt og sterkt skal møte.»

Ja! - Hvor lang og umålelig evigheten enn er, skal vi likevel - visst og sikkert - aldri opphøre å forundre oss over Hans kjærlighet. Det vil alltid forbli et under for oss, at Han kunne elske oss slik gjennom hele vår skrøpeligstid, inntil Hans kjærlighet ledet oss inn i frydens salige boliger.

Jesus! - du store, milde og mektige lege - du som med et nådens og kraftens ord kan vekke opp døde og helbrede syke! - tal du til deres hjerte og samvittighet, som ennå er fremmede for det liv som er av Gud. Slipp ingen synde, før du får gjort ham salig. Amen.

Klyng deg til Ham!

Av O. Ugland

Klamrer vi oss med det ydmyke syndersinn i bot og tro fast til nåden i den "Sønn," som "er oss gitt," i det "barn," som "er oss født," likesom den skipbrudne til planken på det opprørte hav, eller som det engstelige barn til den morshånd som leder det - da vil det ikke mangle oss på styrkende vitnesbyrd for vår tro.

Herrens tilskikkelsers mål

Av Honoratus Halling f. 1819

Og i Kapernaum var det en kongelig embetsmann som hadde en sønn som var syk. Da han fikk høre at Jesus var kommet fra Judea til Galilea, gikk han av sted til Ham og bad Ham komme ned og helbrede sønnen hans, for han var døden nær. Joh. 4, 46 - 47

Vi ser i vår tekst i dag, kjære venner, et vitnesbyrd om hvordan sykdom og sorg kan bringe mennesket til å søke frelseren, og hvordan Herren vekker og styrker den tro som i begynnelsen bare er svak og søkende.

Ja, her har vi bevis på, at det vi kaller en ulykke for oss, kan bli et middel til vår sanne lykke i Guds hånd.

Hvor ofte har ikke dette vært tilfelle! I hvor mange hus og i hvor mange hjerter har ikke den Herre Jesus vært fremmed og ukjent, så lenge det var medgang og glade dager, og alt gikk som en ønsket. Men så ble gleden forstyrret. Det kom sykdom og død i familiekretsen, eller rikdom ble forvandlet til armod og gleden ble til sorg.

Se, da vaket tanken om hva et menneske er. Hva dets liv er her på jorden, og hvem det er som holder dets skjebne i sin hånd og styrer alt etter sin velbehagelige vilje. Da vaket minnet om Ham som alene kan frelse fra nøden og døden og trøste de bedrøvede med salig trøst.

Slik har Han, den kjære frelser, som aldri blir trett av å vekke, kalle og dra

de arme syndige mennesker til seg, fått inngang igjen i de hus og hjerter som så lenge var lukket for Ham, og blitt til fred og velsignelse for dem.

Derfor skal vi betrakte Herrens tilskikkelser med oppmerksomt øye, og når de kommer til oss - når sykdommer, timelige sorger og savn rammer oss, motta dem som kall fra Gud til å søke vår rette glede og vår sanne rikdom i Jesus Kristus, vår Herre og frelser.

Vi skulle motta dem med takk og pris, for det er til vår lykke og til vårt sanne vel. De sendes oss av Gud.

Og kan vi ikke motta dem slik når de rammer oss - ja, vi er jo så skrøpelige syndere og vår tro så svak - så vil den Herre Jesus hjelpe oss, når vi tar vår tilflukt til Ham. Han vil vekke oss til erkjennelse med sitt ord, og når vi holder fast ved Hans ord, da vil Han styrke og befeste vår tro på Hans nåde og kjærlighet - og i denne tro er vi salige.

Med denne tro i vårt hjerte har vi kraft til å bære alle livets sorger og savn med frimodighet, og utgangen på alle trengsler skal ved Herrens nåde bli slik, at vi priser og lovsynger Hans hellige navn med glade hjerter.

Et nådens år! Av Einar Kristoffersen

16. Og Han kom til Nasaret, hvor Han var oppfostret. På sabbatsdagen gikk Han inn i synagogen, slik Han pleide å gjøre, og stod opp for å lese for dem. 17. De gav Ham da profeten Jesajas bok, og da Han hadde åpnet boken, fant Han stedet der det står skrevet: 18. Herrens Ånd er over meg, for Han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri, 19. for å forkynne et nådens år fra Herren. 20. Han lukket boken, gav den til tjeneren og satte seg. Alle som var i synagogen hadde sine øyne festet på Ham. 21. Han begynte så med å si til dem: I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres. 22. Alle gav Ham vitnesbyrd og undret seg over de nådens ord som lød fra Hans munn.

Luk. 4, 16 - 22a

«**H**an kom til sitt eget, sine egne» (Joh. 1,11). - Det gjelder jo da absolutt i dette tilfellet. «Hvor Han var oppfostret,» leste vi. (v.16).

Blant disse menneskene som her var samlet i synagogen - samlet om Guds ord - hadde Han levd og virket fra Han var barn. Og vi forstår jo at Jesus måtte ha hatt, det vi vil kalle en spesiell «utstråling,» der Han sto frem for dem - en egen verdighet. De må ha opplevd Den Hellige Ånds (Guds) nærvær, både ved Hans person og i Hans tale. Vi aner en intens stemning i dette samværet, f.eks. bare gjennom det lille vi leser om forsamlingen her: «Alle som var i synagogen hadde sine øyne festet på Ham.» (v.20b). Så leser Han fra Skriften, og begynner å tale ut ifra Skriften, Her-

rens budskap til dem, sitt folk. - Og hva er det vi leser videre? «Alle gav Ham vitnesbyrd og undret seg over de nådens ord som lød fra Hans munn.» (v.22a). Ja, her var det virkelig et storslått møte! Tenk de tok imot Ordet, og gav Ham *vitnesbyrd!* - Og de undret seg over de *nådens* ord Han forkynnte dem. Var ikke dette gildt?

Men stemmer ikke dette dårlig med Guds ord ellers? Heter det ikke videre i Joh. 1, at «Hans egne tok ikke imot Ham?» Og sier ikke Jesus dette, som jo er blitt et velkjent ordtak blant alle mennesker: «Ingen profet blir godtatt på sitt hjemsted?» (Luk. 4,24). Jo, bare vent og se.

Men først nå, denne tildragelsen i syn-

agogen på Hans hjemsted, og det budskap Han forkynte dem.

Tenk der kom Jesus - som det heter her: «Han kom til Nasaret, hvor Han var oppfostret.» (v.16a). - De lå Ham på hjertet disse menneskene. - Han hadde vandret iblant dem, Han kjente dem, Han hadde sett deres skrøpeligheter, den enes tilbøyelig til oppfarenehet og hissighet - snar til å utøse blod, som det heter om den slags mennesker - den andres urene blick etter kvinnene som passerte, den tredjes tilbøyelighet til baktalelse og sladder osv., og nå kom Han til dem, det «Guds Lam som bærer verdens synd!» (Joh.1,29). Merk deg her, at Han kjenner *alle* mennesker slik - også deg! Han kjenner også din synd og skrøpeligheit. - Han kjenner deg ut og inn, og Han kommer til deg, også i denne stund, nevner ditt navn og sier: «Jeg kjenner deg!» *Alt* ligger nakent og bart for Hans øyne! (Hebr. 4,13).

Men er ikke dette skremmende da? Jo, for den som viser Gud ryggen og vil leve ut sin syndige natur, er det i høyeste grad skremmende. Som Abels blod ropte til himmelen, over den ugjerning som var begått, slik roper også dine synder, gjennom dem det har rammet. Den du har baktalt f.eks. - det som har rammet vedkommende gjennom denne din synd, roper til Gud over denne ugjerning. Slik blir all synd hengende over og følgende et menneske, helt til evighetens port - ja, også inn der. Skremmende? Ja!

Men for den som er kommet til Ham, det Guds Lam, er det en glede verden

ikke kjenner. Nettopp i dette at jeg er kjent av Ham - at ingenting er skjult. Det blir i seg selv et høytropende bevis på, at Han omgås syndere, fører deres sak og hjelper dem til deres rett. (Mika 7,9).

Hør da bare også vitnesbyrdet om jødene i Nasaret: De «undret seg over de nådens ord som lød fra Hans munn.» (v.22a). Ja, de undret seg nettopp over de *nådens* ord!

Du hører det ofte poengtert at vi må forkynde *alt* Guds ord. Ja, det er sant - men alt Guds ord til enhver tid, og i enhver sammenheng? Hvis svaret er *ja* på det spørsmålet, må Jesus sies å ha vært en heller dårlig forkynner. Ta bare for deg det Guds ord Han leser fra Jesajaboken, så skal du se at Han har utelatt noe. Nemlig: «Og en *hevners dag* fra vår Gud.»

Det var nemlig ikke det Han var kommet til synagogen i dag for å forkynde. Om det ordet kunne Han ikke si. «I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres.» (v.21b). Nei, nå var det *nådens* år fra Herren som var kommet (v.19).

Dette år har ennå ikke tatt ende - ennå i dag lyder disse Jesu ord ut fra synagogen i Nasaret, som høyst dagsaktuelle ord til deg. *Nå* er nådens år, *nå* er Gud å finne - for *syndere*! Syndere av alle slag. De dypest falne, slik verden regner det, og også de som har krenket Gud på det groveste, med den egenrettferdighet og egenproduserte fromhet de har satt frem for Ham, som frelsesgrunn,

- den ufattelige spott mot evangeliet, den korsfestede Kristus, dette innebærer. Kom nå og finn fred med Gud og salighet, mens det ennå heter i dag, mens det ennå heter *nådens* år i fra Herren!

Men det ser da også ut, som om folket tok imot dette ordet om Guds godhet mot mennesker. Ja visst gjorde de det - og slike er det mange av i dag også - en Gud som hjelper elendige er det få som forakter. Men Jesus planter et «frø» her i denne sin tale, som nettopp åpenbarer mange hjerters tanker - hva som egentlig bor der - idet Han sier: «I dag er dette Skriftens ord blitt oppfylt for ørene deres.» (v.21b). Det bærer også frukt i sin tid - og som vi ser, om vi leser videre i denne teksten hos Lukas - ganske snart. Midt i deres glede og forundring over nådebudskapet fra Gud, er det noe som «skurrer.» Hva er det? - det går vel ikke opp for dem med det samme, men ganske snart trer det klarere frem for dem: Hva er det Han sier egentlig? Sier Han virkelig at dette skriftord er oppfylt *ved Ham?*

Har du noen gang plantet et frø? - Så går du da og venter på at det skal vise seg et resultat av det du gjorde. Er det tale om et barn, springer det gjerne til hagen flere ganger om dagen for å se. Og en dag ser du - er det ikke noe smått og hvitt noe som bryter overflaten? En kan ikke være helt sikker på om det er den planten ennå, men det skal ikke gå

lang tid før du er viss - du kjenner den igjen nå.

Du kan se, midt i denne fine og tilsynelatende fruktbare jorden i Nasarets synagoge, som fremstilles slik: «Alle gav Ham vitnesbyrd og undret seg over de nådens ord som lød fra Hans munn» (v.22a), bryter en liten spire frem: «Og de sa: Er ikke dette Josefs sønn?» (v.22). Ser du? - Der, midt i det velsignede møtet, får du øye på den hestlige og dødelige planten - *vanthro*. Bare en liten spire viser seg nå først. Et lite spørsmål, formet ut ifra hva som skjer i hjertets grunn.

Jo da, budskapet om Guds godhet og nåde osv., det kunne disse gudfryktige menneskene ta imot med glede, men at dette var knyttet til Jesu person alene, det ble for drøy kost for dem. Det skulle jo oppfylles på dem, fordi de var - ikke bare jøder, men *fromme og gudfryktige* jøder. Det skulle ha noe med dem og deres gudelighet å gjøre, det skulle ha sin årsak i deres åndelighet, i deres gudstjeneste, i deres botsøvelser og hva det nå måtte være. De skulle ikke bare ha et *Guds Lam* å sette sin lit til!

Enn vi? - Hva håper vi på? Hvor dypt skal vi gå i det? Er det Guds Lam *alene*, du har ditt håp i?

Jesus opplevde jo - Han *så* - denne planten skyte opp midt i forsamlingen, og Han tok dem da videre for seg og forkynte dem Guds ords sannhet, at Hans nåde ikke var knyttet til hva *de* var. Så viser Han til eksemplene med

hungersnøden i Elias' tid, da Herren hjalp enken i Sarepta i Sidons land, mens Han ikke hjalp noen jøde. - Han viser til de mange spedalske i Israel på Elisas' tid, og at Gud ikke helbredet noen av dem, men bare syrerer Na'aman.

Dette var sannhetens ord - de hadde det nedskrevet i sine egne hellige skrifter - de kunne bare selv se etter. Men nå snudde stemningen - og hvorfor? Fordi Han sa at Gud ikke lenger var like nådig imot dem, som Han tidligere hadde forkynt? - Hadde Han fremstilt en annen Gud for dem? Nei, men fordi Han ikke var nådig på den grunn de mente Han skulle være det! Så åpenbartes de som Guds sanne fiender, midt i sin gudfryktighet. Der hadde de nok sittet i synagogen denne dag, og tenkt på den og den som ikke var der, som jo burde ha vært der, men som altså ikke var like from og gudfryktig som dem selv o.l. Og så leser vi, når de virkelig får møte Guds ord - Guds budskap: «Alle i synagogen ble fylt av harme da de hørte dette.» (v.28). Igjen, hvorfor? - Var det fordi de ikke fikk høre sannheten? - Nei, men nettopp derfor! Den var ikke slik som *de* ville ha den. De ville ikke stige ned av den pidestall de hadde satt

seg selv på, og som de trivdes så vel på.
- De ville ikke «bli én blant de synderes skare Som kun vet å takke og love!»

Vil du? Har *du* noe privilegium å vise til? - Noe mer enn at du er en synder frelst av nåde?

Hør hvordan dette møtet - som jo begynte så godt - endte. Og ha i minne, at årsaken var *sannhetens forkynnelse*: «De reiste seg og drev Ham ut av byen, og førte Ham ut mot pynten av det fjellet som deres by var bygd på, for å styrte Ham utfor stupet. Men Han gikk midt gjennom flokken og drog bort.» (v.29-30).

Vi skal ikke dvele ved dette raseriet, og denne mordlyst vi ser her i denne «gudelige» flokken, men bare legge oss på hjerte og sinne hvordan det går, der hvor Guds ord blir motstått og ikke tatt imot: «Han gikk midt gjennom flokken og drog *bort*.» Bort! Bort fra dem! Frelsen som kom til dem, full av nåde og sannhet - full av medlidenhet overfor deres synder og skrøpeligheter - full av frelsesvilje - den drog *bort*! Og den drar også i dag bort! Ha det i minne, når du går til Guds ords hørrelse.

**Grip kun til, Han gjerne vil
Være din med hva Han eier
Med sin død og seier.**

PORTO BETALT

PORT PAYÉ

NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Holtanemøtene 2008

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner med kveldsmøte onsdag 23 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 27 juli.

Talere i år blir Sven Berglund, Godøy, Asger Jensen, Bornholm, Danmark og Einar Kristoffersen, Kragerø.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «ary,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 9722.22.65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org